

har brug for en høj anskaffelsessum for at kunne foretage skattemæssige afskrivninger. Parterne har således ikke konkret modstående interesser, og hvis bygningen ansættes til en værdi væsentligt under handelsværdien, vil værdien næppe kunne accepteres af den skatteansættende myndighed. Et andet eksempel er det tilfælde, hvor køber af en bygning har interesse i en så høj anskaffelsessum som muligt for at få mulighed for at foretage store skattemæssige afskrivninger. Hvis sælger ved en salgssum for bygningen svarende til handelsværdien vil blive beskattet fuldt ud af genvundne afskrivninger, har sælger ingen interesse i at modsætte sig købers ønske om at aftale en højere overdragelsessum for bygningen. Parterne har således ikke konkret modstående interesser, og hvis bygningen ansættes til en værdi betydeligt over handelsværdien, vil værdien næppe kunne accepteres af den skatteansættende myndighed.

I stk. 4 fastsættes regler for, hvilken myndighed, der skal træffe afgørelse med virkning for skatteansættelsen, når den skatteansættende myndighed for sælger og køber i overdragelsesåret ikke er den samme.

Det foreslås i 1. pkt. fastsat, at afgørelsen om den samlede salgssum og fordelingen af denne på de enkelte aktiver i sådanne tilfælde træffes af den skatteansættende myndighed for sælger, der i øvrigt foretager skatteansættelsen af sælger for det pågældende indkomstår, med direkte bindende virkning for skatteansættelsen for køber. Er der flere sælgere, og har disse den samme skatteansættende myndighed, træffer den skatteansættende myndighed efter 1. pkt. afgørelse om såvel salgssummen som fordelingen som nævnt i stk. 2 med direkte bindende virkning for alle sælgere. Er der flere købere, og har disse forskellige skatteansættende myndigheder, træffer den skatteansættende myndighed ligeledes afgørelse om salgssummen og fordelingen som nævnt i stk. 2 med direkte bindende virkning for alle købere.

Det er kun afgørelsen vedrørende den samlede overdragelsessum og fordelingen af denne på de relevante aktiver, hvor den skatteansættende myndighed for sælger skal træffe afgørelsen med direkte bindende virkning for køber. Det er således ikke hensigten, at den skatteansættende myndighed for sælger skal være den skatteansættende myndighed for køber for den del af skatteansættelsen, der vedrører overtagne aktiver. Herved undgås den situation, at en køber i overdragelsesåret kunne få to forskellige skatteansættende myndigheder.

Det foreslås i 2. pkt. fastsat, at er der mere end én sælger, og har disse ikke den samme skatteansættende myndighed, eller er sælger ikke skattepligtig her til

landet, bestemmer skatteministeren, hvilken skatteansættende myndighed, der skal træffe afgørelsen.

Det er hensigten, at skatteministerens kompetence i bekendtgørelsesform vil blive udmøntet efter følgende retningslinjer:

Er der således for flere sælgere forskellige skatteansættende myndigheder, er det hensigten, at disse i fællesskab skal træffe afgørelse om, hvilken myndighed, der skal træffe afgørelse vedrørende den samlede overdragelsessum og fordelingen. I tilfælde af uenighed er det hensigten, at Told- og Skattestyrelsen skal træffe afgørelse om, hvem der så skal træffe afgørelse.

Er der ingen dansk skatteansættende myndighed for sælger (sælger kan være staten eller en kommune eller ikke skattepligtig til Danmark), er det hensigten, at en told- og skatteregion eller Told- og Skattestyrelsen skal træffe afgørelse om, hvilken skatteansættende myndighed, der skal træffe afgørelse om overdragelsessum og fordeling med direkte bindende virkning for køber.

Retningslinjerne for valg af skatteansættende myndighed i de enkelte tilfælde vil blive aftalt nærmere med Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg kommuner.

I stk. 5 er fastsat visse forvaltningsretlige forhold vedrørende afgørelserne og regler for påklage af disse. Det følger af bestemmelsen i 1. pkt., at afgørelse vedrørende den samlede salgssum og fordelingen efter stk. 4 ikke kan foretages uden forudgående høring af den eller de skatteansættende myndigheder, der i øvrigt foretager skatteansættelsen af sælger eller køber for det pågældende indkomstår.

Afgørelsen er efter bestemmelsen i 2. pkt. direkte bindende for såvel køber som sælger. Den skatteansættende myndigheds afgørelse er en forvaltningsafgørelse, hvilket medfører, at såvel sælger som køber har partsstatus efter forvaltningsloven med deraf følgende retssikkerhedsgarantier, herunder om høring. Efter reglerne i skattestyrelseslovens § 3, stk. 4, skal sælgers skattemyndighed underrette køber om den påtænkte ændring og med en frist for køber til at udtale sig herom. De skatteydere, der bliver berørt af den påtænkte ansættelse vil blive gjort bekendt med de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan varetage deres interesser, dog med respekt af de tavshedspligtsregler, som skattemyndighederne skal følge efter skattestyrelseslovens § 37.

I bestemmelsen i 3. pkt. fastsættes, at den skatteansættende myndigheds afgørelse af såvel sælger som køber kan påklages efter de regler, der efter skattestyrelsesloven gælder for klage over den pågældende skatteansættende myndigheds afgørelser af skattean-